

zoo gebeurde het, dat zij eerst tegen den avond op weg ging, omstreeks den tijd, dat André de werkplaats verliet om zich naar Bizanos te begeven. Op het smalle pad ontmoetten zij elkander. Onderweg had Marie den lust in zich voelen opkomen, hem eens van nabij op te nemen, maar ze durfde niet en toen ze hem tot op eenige schreden was genaderd, sloeg zij hare oogen neer en bloosde; doch op 't oogenblik dat ze hem vlak in hare nabijheid voelde, werd de zucht haar toch te sterk, ze keek op en — zag in een paar donkere kijkers, wier volle blik haar omvatte! Ze schrok, maar terzelfdertijd voelde ze een zachte trilling van genot haar lichaam doorloopen. Hare boodschap deed ze slecht en toen ze thuis kwam, viel het hare moeder op, dat ze zoo verstrooid was.

Van dezen dag af had er eene verandering in haar plaats, zij werd stil en in zich zelve gekeerd: wát ze deed of wàar ze was, altijd dwaalden hare gedachten af naar André, en als het uur naderde, waarop hij voorbij moest komen, dan werd zij gejaagd en zenuwachtig. Vaak wist zij eene boodschap te verzinnen, die haar naar de stad voerde, alleen met het doel hem te kunnen ontmoeten, en elken keer, als bij afspraak, rustten dan hunne blikken enkele seconden in elkander. Ook wanneer hij hare woning voorbij kwam, dan zochten voortaan elkaar hunne oogen als tot eene stomme betuiging van liefde. En de omstandigheid, dat ze nog nooit anders dan met blikken hadden getuigd van wat er omging in hun binnenste, maakte hun verlangen slechts des te grooter.

Vele malen reeds had André het plan opgevat haar aan te spreken, zoodra hij haar weer mocht ontmoeten, maar zag hij vóór zich op het voetpad haar welbekende gestalte zich afteekenen tegen het groen der weide, dan ontzong hem steeds opnieuw de moed, hoewel hij zich zelf een durfniet noemde, wanneer ze goed en wel voorbij was. Van Marie was de gedachte verre, dat hij ooit zoiets zou kunnen wagen, wel echter zon zij op een middel, dat hen ongezocht met elkaar in aanraking zou kunnen brengen. Spoedig was dat gevonden: eene plotselinge opwelling van genegenheid deed haar het gezelschap zoeken van eene vroegere vriendin, met wie ze niet had omgegaan, sedert deze verkeering kreeg met een metselaarsgezel uit het dorp; weldra waren de verbroken banden weer aangeknoopt en niet lang daarna sloot André even onverwacht vriendschap met den jongen metselaar. Thans kon eene ontmoeting niet lang meer uitblijven en beiden voelden, wat die brengen zou.

Waar men ten oosten der stad van het plateau afdaalt naar het dal der Ousse, bevindt zich ter halverhoogte een kleine afplating, verloren onder 't geboomte. Daar springt uit den heuvelwand een straal van het helderste water, neerklaterend in een steenen bekken, omringd door eenvoudige banken. Het is de „Fontaine de Trespoey,” weinig bekend bij vreemdelingen, maar bemind bij de jonge bewoners der zonnige hoofdstad van het oude Béarn. En met reden, want het is een heerlijk plekje, 's winters zich koesterend in de stralen